pilkades: „Se on öige, soendage omma taimelabba, armas sõbber.“ — „Seäl on teil öigus“, kostis esimenne, „se esimenne wõsso, mis wälja tulleb, peate ommale sama.“

Mart ei walletanud ial.

Mart olli kaua aega moisa karjamees olnud ja härra olli temmaga rahhul, sest et truiste ja ustawalt keik teggi ja toimetas, kuida härra sedda tahtis ja ei walletanud ial, egga püüdnud ennast wallega öiendada, kui temma ka ühhe eksitusse teggi; ja sedda teädis härra wägga läbbi ärra.

Kord juhtus, et üks wõeras härra moisa tulli, kus siis möllemad härrad mõnda teine teisega räkisid ja wõeras herra arwas ka, et temmal, egga mitte ühhegil moisa wannemal, mitte ühte ainust trui innimest ei olle, waid se keige öigem walletab ja warrastab ja hoiab ennast käänide ja wäänide läbbi öigeks ja ausaks. Üsna öiget ei olle! — Omma härra ütles. „Oh ho, sõbber! Selle peäle weaksin ma kihla, et Mart mitte ühte sõnna ei walleta!“

„Noh weame!“ hüüdis wõeras herra, „ja kump meitest kautab, maksab teisele wiis sadda rubla.“

„Hea kül“, kostis omma härra, „agga ma ollen julge selle peäle, et teie kautate, sest Mart ei walleta mitte!“ Nenda sündis ka.

Wõeras härra läks kõrwale, tingis ommale, hea makso eest, ühhe nore illusa, agga liderlikko naeste rahwa, andis head rooga ja kanget magguśat saksa wiina liggi, õppetas isse tüdruko wälja ja satis tedda metsa Mardi jure, selle käsśuga, et ta homme jälle piddi moisa taggasi tullema ja keik seäl ülles räkima, kuida assi olnud, et pärrast, kui karjamees moisa tulleb, kas temma ka töt nenda ülles rägib; keige selle eest lubbas tüdrukule head makso, kui ta omma asja hästi teinud.

Mart olli metsas nuumhärgade jures. Pääw läbbi hoidis temma neid metsas ja õseks panni tarrase kinni, mis selle tarbiks olli tehtud, ja isse pugges pisśukesse õlleśt tehtud honni sisse. Se olli temma ammet keige sui läbbi. Mart agga ei teädnud sest ühtegi, mis nõu temma truuse pärrast olli peetud.

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1870, lk. 31